

Hodnocení diplomové práce

Kateřina Vejsadová: *Réécritures du personnage de Merlin*

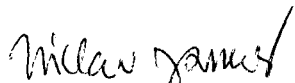
Práce se zaměřuje na postavu čaroděje Merlina jakožto hybatele jednoho velkého okruhu středověké epické produkce, artušovské legendy. V starofrancouzské literatuře tvoří tato legenda jádro bretaňského románového cyklu, kulturně ovšem souvisí s vývojem anglického království a dynastickými zájmy Plantagenetů, proto diplomantka správně pojednává literárněhistorickou genezi postavy a postupné ustalování a obohacování jejích románových příběhů v plné kontinuitě tohoto kulturního kontextu, od literárních památek keltských přes latinsky psaná díla anglických učenců (Gildas, Beda Ctihodný, Nennius a zejména Geoffroy z Monmouthu) až k vlastním dílům starofrancouzským, zvl. Robertu Waceovi, Robertu de Boron a souboru Lancelot-Grál s jeho pozdními dozvuky. Diplomantka v této souvislosti charakterizuje rozvíjení Merlinova příběhu (a artušovské legendy vůbec) s přesvědčivým odůvodněním jako pozvolné „přepisování“ (réécriture) stávajících textů, určené tedy rukopisným rázem psané literatury a skromným statutem autora-písaře, pozměňovaného a doplňovaného každým dalším písařem nebo „překladačem“. Spomejší se mi jeví zařazení palimpsestu do stejné kategorie „réécriture“: z logického hlediska je to něco úplně jiného.

Po tomto prvním oddíle, v jehož jasnosti a přehlednosti vidím nesporný literárněhistorický přínos, chce diplomantka ukázat studovanou postavu jako výtvar a výraz starší, keltské kultury, přímo spjaté s ještě dávnějšími kořeny indoevropskými. V druhém oddíle proto podává poměrně rozsáhlý přehled poznatků o Indoevropanech doby bronzové a o Keltech – výklad, který je spíš kulturně-antropologický než literárněvědný. Těchto poznatků pak využívá k analýze keltských rysů zvolené postavy. I tato část práce je zpracována v dobrém pořádku a zřetelně, i když poznávací hodnota je tu méně evidentní: totiž není ujasněno, jaký prospěch máme mít z toho, že některé aspekty literárního výtvaru uznáme za keltské – zvláště když si ani nepoložíme otázku, zda některé „keltské“ rysy (jako triadické členění látky či pojetí hrdiny) neodpovídají spíš všelidským konstantám, a zda bychom např. u starých Řeků nenašli stejný hrdinský profil. Navíc k tomu, abychom shledali, že Merlinovo „keltství“ se projevuje v tom, že má zároveň povahu hrdiny a druida, nijak zvláště důkladnou analýzu keltské kultury nepotřebujeme. To ovšem nic nemění na tom, že podaný rozbor je zajímavý a nevzbuzuje závažnější věcné námitky.

Práce je psána francouzsky, francouzštinou dobrou, a pokud jde o skladbu, zvládnutou na vyšší vyjadřovací úrovni, i když ne zcela bezvadnou. Vedle vcelku zanedbatelných drobných chyb gramatických (zvl. jak u Čecha obvyklé, např. v užívání členů či ve vazbách – např. *habileté de traïter*, místo správného *à traïter*, atd.) se tu však dost hojně vyskytují nepříjemné chyby lexikální (ve výstavbě významové složky ještě více než v jednotlivých slovech), které svědčí o sémantické nejistotě a zatímni nezkoušenosti s přesným územ (diplomantka jako by brala francouzská slova z českého sémantického pole – viz např. nadužívání slovesa *provenir*), čehož výsledkem jsou konstrbaté, na jednom či dvou místech dokonce inkohorentní formulace.

V tomto stadiu je nicméně kvalita výrazu ve francouzštině uspokojivá. Po odborné stránce pokládám práci za zdařilou a jednoznačně ji doporučuji k obhajobě.

V Praze 18. září 2008

Doc. PhDr. Václav Jamek